

Sygn. akt: VII C 1455/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy VII Wydział Cywilny w L.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Renata Mierzwicka
Protokolant:	sekr. sądowy Mariola Artymowicz

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) **Towarzystwu (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. nakazuje powódce, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w L.) kwotę 1284,10 zł tytułem nieuiszczonych w sprawie kosztów postępowania.

Sygn. akt VII C 1455/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 10 czerwca 2013 roku a skierowanym przeciwko stronie pozwanej działającej pod firmą (...) z siedzibą w W. powódka M. P.

wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kwoty 6.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego poniesionymi przez nią kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, że w dniu 27 października 2012 roku na 122 km autostrady (...) w Gminie U. doszło do zdarzenia drogowego. Sprawca szkody M. P., kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował prędkości samochodu do warunków ruchu, wpadł w poślizg i zderzył się z pojazdem ciężarowym do przewozu ładunków z przyczepą M. o numerach rejestracyjnych (...), przyczepa o numerach rejestracyjnych (...). Sprawca posiadał u pozwanego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych aktualne na dzień zdarzenia. W następstwie zdarzenia powódka doznała obrażeń ciała. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce tytułem zadośćuczynienia jedynie kwotę 3.000 złotych. W ocenie powódki przyznane jej świadczenie jest niewystarczające i nieadekwatne do wysokości krzywdy będącej następstwem zdarzenia szkodowego.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana- (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda poniesionymi przez stronę pozwaną kosztami postępowania w sprawie. W uzasadnieniu przyjętego stanowiska strona pozwana wskazała m.in. że żądanie zapłaty tytułem zadośćuczynienia uzupełniającego kwoty 6.000 złotych nie znajduje oparcia w ustalonym stanie faktycznym i prawnym, zaś kwota wypłacona przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego w wysokości 3.000 złotych traktować należy jako sumę odpowiednią w myśl art. 445§1 k.c. Wskazywane przez powódkę dolegliwości w ocenie strony powodowej w pewnym zakresie nie mają związku ze zdarzeniem drogowym, którego uczestnikiem powódka, lecz mają charakter zwyrodnieniowym, w tym są związane z charakterem wykonywanej przez powódkę pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 października 2012 roku na 122 km autostrady (...) w Gminie U. doszło do zdarzenia drogowego. Sprawca szkody M. P. (2), kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował prędkości samochodu do warunków ruchu, wpadł w poślizg i zderzył się z pojazdem ciężarowym do przewozu ładunków z przyczepą M. o numerach rejestracyjnych (...), przyczepa o numerach rejestracyjnych (...).

Sprawca zdarzenia posiadał u pozwanego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych aktualne na dzień zdarzenia.

Dowód:

- akta szkody,
- zaświadczenie o zdarzeniu drogowym- k. 12,
- notatka urzędowa- k. 13,

W dacie zdarzenia powódka została zaopatrzona w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym WSS w L.. W wykonanych badaniach RTG czaszki i kręgosłupa szyjnego nie wykazano zmian urazowych. Postawiono rozpoznanie stłuczenie szyi i głowy. Powódce zalecono wówczas noszenie kołnierza ortopedycznego i kontrolę w POZ. Powódka podjęła leczenie w POZ oraz poradni ortopedycznej. Przebyła cykl zabiegów rehabilitacyjnych. Nie miała wykonanych badań celem pogłębienia diagnostyki kręgosłupa szyjnego. Leczenie powódki zakończono w dniu 02 grudnia 2012 roku. W chwili obecnej powódka podaje występowanie dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego nasilających się przy przyjmowaniu długotrwałej pozycji wymuszonej. Występują też parestezje palców rąk. W następstwie zdarzenia szkodowego przyjąć należy, że powódka doznała urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego w wywiadzie oraz powierzchniowy uraz głowy bez utraty świadomości, które to jednak nie wywołują trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki.

W bezpośrednim okresie od przebytego urazu powódka odczuwała nasilenie dolegliwości bólowych. W okresie tym powódka z powodu odczuwania bólu kręgosłupa szyjnego odczuwała utrudnienia w życiu codziennym. Nawet wykonywanie czynności związanych z higieną osobistą musiała wykonywać wolniej i ostrożniej. W tym okresie powódka miała zakaz przeciążania kręgosłupa szyjnego oraz dźwigania. W okresie tym powódka, przez okres około 2 miesięcy, przebywała na zwolnieniu lekarskim celem odciążenia od pracy zawodowej i przeprowadzenia leczenia. W okresie tym, który mógł trwać około 2 miesięcy- jest to okres gojenia się fizjologicznego skutków urazu aparatu więzadłowo- misiowego kręgosłupa leczona była w trybie ambulatoryjnym. Przebyła cykl zabiegów rehabilitacyjnych. Stosowała unieruchomienie kręgosłupa za pomocą kołnierza ortopedycznego przez okres około 6 tygodni. Powódka była leczona farmakologicznie. Leczenie powódki przebiegało zgodnie z obowiązującymi standardami leczenia skutków urazów kręgosłupa szyjnego. Leczenie to przyniosło zamierzony efekt. Biegli nie stwierdzają żadnej nieprawidłowości w stanie przedmiotowym powódki dotyczącym zarówno układu nerwowego jak i narządu ruchu.

Powódka w następstwie wypadku zaprzestała aktywności ruchowej, ćwiczeń fizycznych, jazdy rowerem. Nadto bezpośrednio po wypadku szereg czynności życia codziennego, w tym pielęgnacja syna powódki (w dacie zdarzenia w wieku 3,5) przejął mąż powódki.

Powódka aktualnie powróciła do pełnej sprawności ruchowej. Może prowadzić aktywny tryb życia, uprawiać sporty. Brak także medycznych przeciwwskazań do zabaw z małoletnim dzieckiem. Aktualnie przebyty uraz nie powoduje szybszego leczenia. Ból korzeniowy nie jest związany z przebytym urazem

Dowód:

- dokumentacja medyczna powódki-k.14-24, k. 56-59, k67-68, k.71, k.91-96
- umowa kredytowa –k. 60 -665,
- karta MultiSport-k.66,
- opinia łączna biegłych z zakresu ortopedii oraz neurologii – k. 83-89
- zeznania świadka M. P. k..78,
- przesłuchanie powódki M. P. k..78-79

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.000 złotych

Dowód:

- akta szkody,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako wygórowane nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie pozostawało bezspornym, że sprawca zdarzenia, któremu uległa powódka w dniu 27 października 2012 roku był ubezpieczony z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Wątpliwości nie budzą ani okoliczności zdarzenia, ani odpowiedzialność sprawcy, a także brak przyczynienia się powoda do przedmiotowego zdarzenia. Istota sporu prowadziła się w zasadzie do ustalenia następstwa zdarzenia szkodowego na zdrowiu powódki i ewentualnej krzywdy jaką doznała ona na skutek kolizji, a dalej wysokości zadośćuczynienia.

Na wstępie wymaga przytoczenia art. 822 k.c. statuujący odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczyciela. Jego odpowiedzialność sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowana w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.1152). Według art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani - na podstawie przepisów prawa cywilnego - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność tą reguluje również ustawa z dnia 22 maja 2003 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151).

Zgodnie z treścią art. 436 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 kc naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkoda majątkowa jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody.

W orzecznictwie i w doktrynie przyjęte jest, że za szkodę powstałą w wyniku ruchu pojazdu mechanicznego odpowiadają in solidum posiadacz (kierowca) tego pojazd i ubezpieczyciel, przy czym poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. W świetle zaś art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie o którym mowa w w/w przepisie obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Są to zarówno koszty leczenia, nabycia protez i innych koniecznych aparatów. Nadto w świetle art. 362§2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Sąd może przyznać nadto poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne, ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania działalności artystycznej, naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy, wobec czego utrata zdolności do pracy zarobkowej może mieć wpływ na wysokość zadośćuczynienia tylko o tyle, o ile łączy się z poczuciem krzywdy spowodowanej niemożnością wykonywania wybranego i wyuczonego zawodu. Krzywdą w rozumieniu art. 445 k.c. będzie z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że Sąd procedując w zakresie zadośćuczynienia za punkt wyjścia uznał przede wszystkim ustalenie rzeczywistych następstw zdarzenia jakiemu uległa powódka- od ich skali zależy bowiem nie tylko ustalenie związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a leczeniem i rehabilitacją w/w, ale także wysokość zadośćuczynienia przyjmując w uproszczeniu, że im więcej urazów, tym większa krzywda powoda.

Z uwagi na to Sąd przyjął za opiniującymi w sprawie biegłymi z zakresu ortopedii oraz neurologii, iż w następstwie zdarzenia szkodowego powódka nie doznała uszczerbku na zdrowiu o charakterze trwałym. Jak wynika z opinii biegłych(szerzej omówionej w ustalonym stanie faktycznym) powódka doznała w następstwie zdarzenia szkodowego

urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego oraz powierzchniowego urazu głowy bez utraty świadomości. W następstwie jednak podjętego leczenia, rehabilitacji, powódka została wyleczona. Aktualnie stan zdrowia powódki nie ogranicza jej w życiu zawodowym jak i prywatnym.

Powyższe okoliczności w ocenie procedującego w sprawie Sądu rzutują na przyjęciu, że wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienia dla powódki w wysokości 3.000 złotych jest adekwatne do stopnia doznanej przez powódkę krzywdy. Sąd rozstrzygając w tym zakresie miał przy tym na uwadze, że przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa (wyrok SN z dnia 3 maja 1972 r., I CR 106/72, Monitor Prawniczy - Zestawienie Tez 2001/8 str. 4). Zadośćuczynienie z art. 445 kc ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być nadto dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie z pkt II sentencji wyroku znajduje oparcie w art. 98 k.p.c. Strona pozwana jest stroną wygrywającą, a zatem na jej zgłoszone żądanie, zasadnym jest obciążenie powoda poniesionymi przez nią kosztami postępowania w sprawie. Na koszty te składa się: opłata za udzielone w sprawie pełnomocnictwo w wysokości 17 złotych oraz koszty zastępstwa prawnego ustalone w oparciu o §6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w kwocie 1.200 złotych, łącznie kwota 1.217 złotych.

Rozstrzygnięcie z pkt III sentencji wyroku znajduje uzasadnienie w treści art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. Poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa koszty sądowe to kwota 1284,10 złotych. Kwota ta to suma kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa w związku z przyznanym wynagrodzeniem opiniującym w sprawie biegłym w wysokości 1278,80 złotych(zgodnie z postanowieniem z dnia 27 marca 2014 roku) oraz kosztów sądowych zgodnie z postanowieniem z dnia 14 stycznia 2014 roku- 5,30 złotych.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji